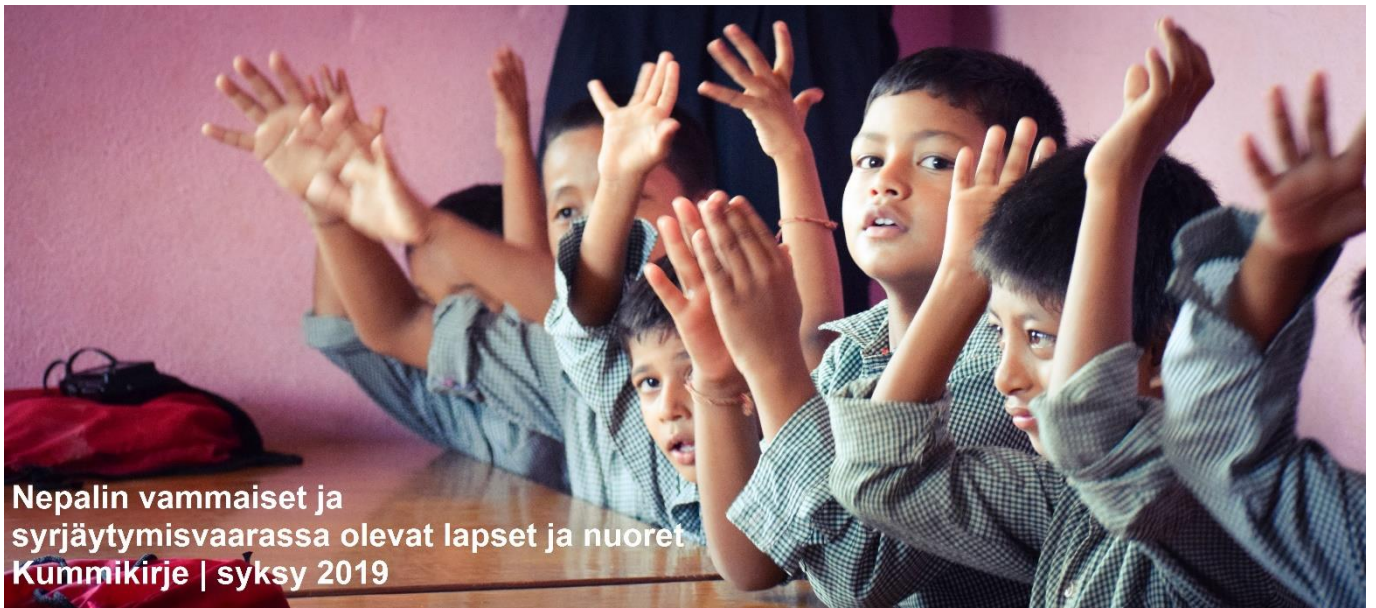

Namaste Nepalin kummi!

Syksy Nepalissa oli harvinaisen sateinen. Vaikka pitkittyneiltä rankkasateilta ja isommilta tulvilta välttyttiin tänä vuonna, oli sadepäivien määrä puolestaan syyslokakuussa normaalia suurempi. Tämä vaikeutti myös kenttämatojen tekoa syrjäisille seuduille, kun tiet olivat huonossa kunnossa tai ne olivat poikki maanvyöryjen takia.

Lokakuu on Nepalissa juhla-aikaa. Vuoden suurinta festivaalia, Dashainia, vietetään enemmän tai vähemmän useamman viikon ajan, koulut ovat kiinni kuukauden verran ja paikalliset työntekijät pitävät

*Dhading Besin kuurojen koulun lapset jonottamassa lounaalle.
(Kuva: Kreetta Juhaninmäki)*

vuosilomiaan molemmin puolin varsinaisia Dashain-vapaitaan. Tunnelma on kuin heinäkuisessa Suomessa: kaikki tuntuvat olevan lomalla ja juuri mitkään asiat vaikkapa virastoissa eivät mene eteenpäin. Dashainia seuraa vielä Tihar-festivaali, joka on noin kolmisen viikkoa myöhemmin. Nämä nivoutuvatkin kätevästi yhteen niin, että lapsilla koko väliaika on lomaa ja molemmat festivaalit mahtuvat sen sisään. Lomakauden aikana Kathmandu hiljenee, kun parisen miljoonaa pääkaupunkilaista suuntaa kotiseudulleen eri puolille Nepalia. Dashain on perhejuhla, se osa juhlasta muistuttaa näin ollen suomalaisten joulua perhepiirissä.

Dhading Bhesin koulu sijaitsee noin neljän tunnin ajomatkan päässä Kathmandusta. (Kuva: Kreetta Juhaninmäki)

kehittämiseksi nousevat juuri paikan päällä. Miten lasten oloja voitaisiin parantaa? Pitäisikö henkilökuntaa kouluttaa? Millaiseen koulutukseen nuoria voitaisiin ohjata? Seurantamatkoilla juttelemme koulujen opettajien ja mahdollisesti muun henkilökunnan kanssa, jotka viettävät lasten kanssa aikaa päivittäin. Kysymme varojenkäytöstä, lasten koulumenestyksestä, kehittämistarpeista ja tarkistamme koulun sekä asuntolahuoneiden ja muiden tilojen kuntoa.

Lisäksi matkoilla tapaamme totta kai aina kummioppilaitamme. Haastattelemme heistä muutamia, jotta myös teille kummit, yksittäiset lapset tulisivat tutuiksi. Joskus lapset ovat arkoja, joskus hyvinkin puheliaita. Vähän kuten Suomessakin. Kaikkien lasten tarinat eivät ole menestystarinoita 'ryysyistä rikkauksiin', vaan ihan tavallisia elämäntarinoita, joissa ilot ja surut seuraavat toisiaan. Me yritämme antaa heille toivonpilkahduksia tukemalla heidän koulunkäyntiään sekä mahdollisuuksien mukaan myös muita elämän osa-alueita.

Yli 170 työllistynyttä kahdeksassa vuodessa!

Kumppanimme on parin viimeisen vuoden aikana selvittänyt entisten kumminuortemme elämäntilanteita opintojen päättymisen jälkeen. Hämmästykseksemme työllistyneiden määrä on ollut todella suuri. Vuodesta 2011 lähtien vammaisia ja muita tukemiamme nuoria

Kävimme kirkollisen työn koordinaattorin, Elina Lindin kanssa syksyllä vierailulla Dhading Bhesin kuurojen koululla, Mahadev Bhesin näkövammaisten asuntolassa sekä kivenhakkaajakylällä. Lisäksi vierailimme lastenkodilla sekä tapasimme useita yksittäisiä kummilapsia ja -nuoria sekä Kathmandussa että Dhadingin piirikunnassa.

Vierailut ovat tärkeitä monestakin syystä. Niiden aikana työ konkretisoituu, saamme päivitettyä tietoa kustakin kohteesta tai ryhmästä, jota ei aina raporteista voi lukea.

Usein myös uudet ideat työn

Kummioppilaamme Amrita Adhikari (tyttö silmälaseissa) opiskelee yhdessä näkevien oppilaiden kanssa Mahadev Bhesissä. (Kuva: Janne Juhaninmäki)

on työllistynyt yli 170! Näistä selvitetystä työllistyneistä 71 oli joko täysin sokeita tai osittain näkövammaisia, 75 fyysisesti vammaista ja 17 kuuroja. Loput 11 ovat muista kumppanimme ryhmistä, joita tuemme. Mukana on niin opettajia, vastaanottovirkailijoita, ompelijoita, kirjanpitäjiä, toimistoapulaisia, hierojia, muusikoita, myyjiä, tulkkeja, asuntolanhoitajia kuin vaikkapa järjestötyöntekijöitä. Heistä viitisenkymmentä on työllistynyt valtiolle, loput yksityiselle- ja järjestösektorille. Joukossa on myös kourallinen yrittäjiä. Olemme erittäin iloisia näistä työllistyneistä ja toivon mukaan saamme heidän tarinoitaan myös silloin tällöin kummikirjeisiin.

Rajesh haluaa maanviljelijäksi. (Kuva: Janne Juhaninmäki)

Kummioppilaiden kuulumisia

Dhadingin kuurojen koululla lapsia on reilut kuusikymmentä, joista kaksitoista on kummioppilaitamme. Yksi heistä on **Rajesh Acharya**, 15, joka käy nyt koulussa kuudetta luokkaa. Rajesh on ollut syntymästään saakka kuuro. Hänellä on pikkusisko ja pikkuveli, jotka asuvat kotona vanhempien kanssa. Itse hän asuu koulun asuntolassa, vaikka matka kotiin ei kovin pitkä olekaan. Lempiaiineeksi hän kertoo matematiikan, mutta jatko-opiskelut eivät ole hänen ajatuksissaan. ”Haluan opiskella 10-luokan loppuun ja ryhtyä maanviljelijäksi. Aion kasvattaa ainakin vuohia.” Suunnitelmat ovat siinä mielessä hyvät, että harvat

nuoret Nepalissa haaveilevat maanviljelijän ammatista tosissaan. Heistä on tulevaisuudessa varmasti pula, koska aikuistuneet nuoret miehet haaveilevat usein joko korkeakouluopinnoista tai töistä ulkomailla. Rajeshin isä osallistui koulun tiloissa järjestämällemme viittomakielen kurssille ja he voivatkin kommunikoida vähissä määrin kotona myös viittoen. Kumppanimme suunnitelmissa onkin järjestää lisäkurssi oppilaiden perheenjäsenille tulevina vuosina.

Tapasimme näkövammaisia kumminuoriamme Kathmandun asuntolassa. Monet heistä ovat muuttaneet Mahadev Bhesistä jatko-opintoihin pääkaupunkiin. Asuntolan 26:sta asukkaasta 11 on kummioppilaitamme. Nepalin näkövammaisten yhdistys ylläpitää tyttöjen asuntolaa ja tarjoaa nuorille edullisen asumisen. Nuoret kertovat meille haasteista mitä näkövammaiset joutuvat

Rojina, Laxmi, Om Kumari ja Sita (neljä tyttöä kasvot kameran suuntaan) ovat muuttaneet Kathmanduun jatko-opintoihin. (Kuva: Janne Juhaninmäki)

kohtaamaan: ”Liikkuminen Kathmandussa on hankalaa sokealle, teiden ylittäminen on vaarallista. Joskus myös bussit ajavat ohi eivätkä ota meitä kyytiin, kun näkevät että olemme vammaisia.” kertovat tytöt vuorotellen. Valtion uuden säännön mukaan 3% valtion pesteistä tulee antaa vammaisille henkilöille, aiemmin luku oli 5%. Myös tämä huolestuttaa nuoria, vaikka kiintiö ylipäättään luo heille toivoa myös valtiolle työllistymisestä. Sitan ja Om Kumarin suunnitelmissa on mennä Forward Lookingin tarjoamalle tietokonekurssille sekä oppia myös musiikkia.

Kuulumisia kivenhakkaajakylältä

Tapasimme **Urmila Dudhrajia** (23) Mahadev Bhesissä. Nuori nainen opiskelee nyt Kathmandussa neljättä vuotta korkeakouluopintoja hallinnon- ja myynnin alalla. Urmila on seitsenlapsisen perheen kolmas. Kaikki lapset ovat tyttöjä, mikä tarkoittaa perheen kohdalla myös taloudellisia paineita, kun naimisiinmenon myötä naiset liittyvät miehen perheeseen. He eivät tuo ’vanhuuden turvaa’ perheelle samalla tavalla kuin pojat, joten tyttären kouluttaminenkin jää usein vähemmälle. ”Kaksi isosiskoani on käyneet koulua

vain viidenteen luokkaan saakka.” Urmilan perhe on saanut elantonsa joelta. Nuori nainen muistelee, miten teki usein kivenhakkaustyötä koulun jälkeen ja sekä isosiskojensa tavoin perheelle ruokaa. ”Vanhempani eivät osaa lukea, eivätkä kirjoittaa. Tai äitini osaa kirjoittaa nyt nimensä, koska osallistui aikuisten lukutaitoryhmään.”

Urmila haaveilee töistä pankkisektorilla. Mukana tapaamisessamme oli häntä useamman vuoden nuorempi sukulaistytö Komal (kuvassa oikealla), joka on jo ehtinyt naimisiin. Urmila pohtii mitä hänen elämänsä olisi nyt ilman tukea, minkä hän on saanut: ”En opiskelisi enää, olisin käynyt koulua ehkä 10-luokkaan ja todennäköisesti olisin jo naimisissa.” Urmila kertoo äidin aina kannustaneen häntä opiskelemaan. Nyt hän toivoo, että myös hänen nuoremmat sisaruksensa voisivat käydä koulua niin pitkälle, kun haluavat.

Urmilan (vas.) haaveena on työskentely pankissa sekä siihen liittyvä lyhyempimuotoinen erityiskoulutus. (Kuvat: Janne Juhaninmäki)

Myös kivenhakkaajakylän nuoria on työllistynyt opintojen ja kummituen päättymisen jälkeen. Yksi työllistyneistä on

Jandrika Kamar (23), joiden opintojen päättymisestä mainitsin kevään 2017 kummikirjeessä. Hän sai tukea opintoihinsa luokille 11 ja 12 (lukio), jonka jälkeen hän etsi töitä. Nyt Jandrika asuu piirikunnan keskuksessa Dhading Bhesissä, jossa hän vuosi sitten työllistyi leipomoon, jonka yhteydessä on myös pieni jäätelötehdas. Nuori nainen

Jandrika leipomon portilla. Työpäivät alemman koulutustason työpaikoissa Nepalissa ovat usein pitkiä ja palkat melko matalia. (Kuva: Janne Juhaninmäki)

kertoo, että töiden saaminen oli myös kiinni ajoituksesta. ”Tulin kysymään töitä juuri oikeaan aikaan ja heillä oli tarvetta lisätyövoimalle.” Talvisin Jandrika työskentelee leipomon puolella, jossa valmistuvat niin leivät, muffinssit, donitsit kuin synttärkakutkin. Kesäisin työ painottuu jäätelönvalmistukseen. Työpäivät ovat pitkiä, alkaen seitsemän aikaan aamulla ja päättyen usein vasta samoihin aikoihin illalla.

Jandrikan vanhemmat ovat molemmat maanviljelijöitä. Aikaisemmin elanto tuli kivenhakkauksesta, joka tuli myös hänelle tutuksi pienenä tyttönä. Jandrika suunnittelee opiskelevansa vielä lisää, vaikka tällä hetkellä arjen täyttää työ.

Kuulumisia Morning Starin lastenkodilta

Kathmandun pohjoispuolella sijaitsevalla Aamutähden lastenkodilla vierailimme syyskuussa ennen alkavia Dashain-lomia. Tunnelma lastenkodissa oli jo odottava, suurin osa lapsista kertoikin olevansa lähdössä pitkän lomansa ajaksi sukulaistensa luokse pois Kathmandusta. Pelasimme Unoa, leikimme muutamia leikkejä ulkona sekä tietysti kyselimme kuulumisia sekä lomasuunnitelmia.

Yksi lastenkodille loman ajaksi jäävistä on **Asha Thapa** (17). Hänen elämäntarinansa on monella tavalla koskettava. Hänet löydettiin kadulta kuusivuotiaana ja hänet tuotiin armeijan toimesta Aamutähden lastenkotiin. ”Minun kuvani oli esillä lehdissä ja televisiossa, mutta vanhempiani ei saatu selville”. Asha muistelee ensimmäisiä viikkojaan uudessa kodissa: ”Muistan kirkkaasti, kun tulin tänne. Tunsin olevani rakastettu.”

Asha ei siis voi lähteä loman aikana pois lastenkodilta, koska hänellä ei ole lainkaan sukulaisia, joista hän olisi tietoinen. Myös nimi on annettu myöhemmin muiden toimesta. ”En edes tiedä mistä päin Nepalia olen kotoisin.” Muistot ajasta ennen lastenkodille tuloa ovat hataria, eikä kohta aikuisuuden kynnykselle astuvalla tytöllä ole muuta kotia kuin lastenkoti, jossa hän on asunut yli kymmenen vuotta elämästään. ”Asmita, Simran ja Tika ovat olleet täällä siitä saakka, kun tulin tänne. He ovat kuin siskojani.”

Asha nauttii piirtelystä, askartelusta ja taiteesta ylipäättään. Hän vie meidät tyttöjen huoneeseen ja esittelee sängynsä päälle tekemiään raamatunlausekortteja ja piirustuksiaan. ”Tykkään myös tanssia ja laulaa. Taide on minulle tärkeä.” Asha on nyt peruskoulun viimeisellä luokalla ’siskojensa’ kanssa. Edessä ovat isot muutokset, kun kymmenes luokka on ohi ja edessä siintävät luokat 11 ja 12. ”En vielä tiedä jääkö tänne vai muutanko johonkin muualle.”

Asha haaveilee sairaanhoitajan opinnoista. Hän haluaa suuntautua tieteeseen ja biologiaan ’lukiossa’, josta olisi hyötyä jatko-opintoihin. Hän on oppinut lastenkodilla huolehtimaan toisista, itseään nuoremmista lapsista. ”Huolehtisin vanhemmistani, mutta minulla ei ole siihen mahdollisuutta.”

Yhdeksästä Morning Starin kummioppilaastamme kolme (Bikesh, Puspa ja Laxmi) on jo ’lukiossa’. Asha, Tika, Asmita ja Simran ovat nyt peruskoulun viimeisellä luokalla, Baburam on yhdeksännellä ja nuorin, Jyoti, nyt jo hänkin kahdeksannella luokalla.

Mandira sai tyttövauvan

Pitkäaikainen kummityön koordinaattorimme **Mandira Awale** sai heinäkuussa tyttövauvan. Mandira aloitti Lähetysseuralla vuonna 2011 ja onkin yksi pitkäaikaisimmista työntekijöistämme. Kävimme katsomassa koko Lähetysseuran Nepalin työporukan kanssa Mandiraa ja ihastelemassa pienokaista. Mandira palasi marraskuussa töihin, samanlaisia pitkiä äitiyslomia kun Nepalissa ei tunneta. Hän tekee kuitenkin lyhyempiä työpäiviä eikä matkusta kauempiin kummikohteisiin vielä ensimmäisinä työkuukausina. Olemme erittäin iloisia Mandiran puolesta, jonka häitä saimme olla todistamassa reilu kaksi vuotta sitten.

Forward Lookingin kummityön assistentti Rabina (vas.) sai lahjaksi Ashalta hänen tekemänsä paperikoristeen. (Kuva: JJ)

Kiitos yhteisistä vuosista Nepalin kummityössä

Itselläni puolestaan syksy on tuonut mukanaan isoja muutoksia. Marraskuussa muutimme perheenä Tansaniaan, joten perheellämme kääntyi aivan uusi sivu yhteensä seitsemän Nepalissa vietetyn vuoden jälkeen. Vaimoni Teresa valittiin Lähetysseuran itäisen Afrikan aluepäälliköksi ja minun vastuulleni kuuluu ainakin kummityön koordinaattorin tehtävät Tansaniassa, kunhan olen ensin opiskellut muutaman kuukauden ajan swahilia. On ollut upeaa olla kolme vuotta palvelemissa Nepalin lapsia ja nuoria omalta osaltani. Niin monien elämäntarinat ovat jääneet sydämeeni. Ilman teitä, kummit, tämä

Parasta työssäni on ollut kummioppilaiden tapaaminen. Tässä olen tapaamassa näkövammaisia oppilaitamme Dharanissa, itäisessä Nepalissa. (Kuva: Elina Lind)

Kollega nappasi kuvan ottaessani kaverikuvaa muistoksi Morning Starin pienempien lasten kanssa. (Kuva: Elina Lind)

työ ei olisi mahdollista. Teidän ansiostanne kymmenet, jopa sadat nepalilaiset lapset ovat saaneet käydä koulua niin pitkälle kuin rahkeet riittävät. Sen vertaista lahjaa on vaikea antaa, kuin mahdollisuus koulunkäyntiin. Kiitos myös kaikista viesteistä ja posteista mitä olen teiltä saanut näiden vuosien aikana, rohkaisuista ja myös kysymyksistä. Aina en ole voinut kaikkia toiveita ja pyyntöjä varmasti toteuttaa, mutta parhaani olen yrittänyt. Toivotan teille kaikille Jumalan siunausta elämäänne ja toivon, että tukenne Nepalin lasten ja nuorten eteen jatkuu!

Jatkossa tulette saamaan kummikirjeet seuraajaltani. Toistaiseksi vastuu on siirtynyt kirkollisen työn koordinaattorille Elina Lindille, joka on näiden vuosien aikana ollut kummityössäkin aktiivisesti mukana. Myös Mandiran rooli kasvaa, joten voin jättää tehtävät huoletta osaaviin käsiin.

Kiitos vielä kerran tuestasi, Nepalin kummi!

Terveisin

Janne Juhaninmäki

kummitöön koordinaattori

(janne.juhaninmaki@felm.org)

Kivenhakkaajakylä on ollut aina vaikuttava paikka vierailla. Viimeisen vierailun viimeinen kuva Rabinan, Urmilan, Komalin, Elinan ja vierailemassa olleen veljentyttären Kreetan kanssa.

Kummiterveisiä Nepaliin voit toistaiseksi lähettää osoitteeseen elina.lind@felm.org ja/tai mandira.awale@felm.org. Mandiralle voi kirjoittaa englanniksi.

Felm / Kummiposti
G.P.O. 8975 E.P.C. 2250
Kathmandu, Nepal

Seuraa Facebookissa:
facebook.com/suomenlahetyssseuranepalissa
(toimii myös ilman tunnuksia)

Kummina olet korvaamaton – kutsu ystäväsikin!

Suomen Lähetyksen, PL 56, 00241 Helsinki, puh. 09 12971

kummit@suomenlahetyksen.fi www.suomenlahetyksen.fi/kummit Tilaa uutiskirje: www.suomenlahetyksen.fi/uutiskirje